

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

13. Alij quadruplices actus ad quos hominem sufficere volunt, timor, dolor, diligentia, voluntas bene vivendi. De sententia Cassiani & quid ei semina virtutum inserta naturaliter.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Vide Prosp.
cont. Collat.
c. 27. 28. &
seqq.

non poterat pertingere ad perfectionem boni. Unde ista bonarum voluntatum principia Prosper sapius principia virtutum vocat, & intelligit, ipseque contextus Cassiani postulat, eum promiscue de quacunque virtute locutum esse.

Sed duo sunt in quibus præcipue à Presbyteris Massiliensibus discrepat Cassianus. Primum, quod iste non nisi in quibusdam illa bonarum voluntatum principia proflire putat: siquidem alijs ea vult à Deo per gratiam inspirari ac dari, quod Massilienses generaliter summopere sunt detestati, ne illis quas supra diximus difficultatibus stringerentur. Alterum quod quamvis initio sola bonarum voluntatum principia nos à nobis habere statuisset, tandem tamen eo usque provehitur, ut etiam illam admirabilem, sicut Synodus Arausicana loquitur, Zachæi, Centurionis, & Latronis fidem, perfectissimamque patientiam Iob naturæ viribus obtinere posse deliret. Idque non solum adversus constantem doctrinam Massiliensium quam supra vidimus, sed etiam suam, qua sicuti refert Prosper, & ejus contradictionem notat, antea dehiernerat, bonorum desideriorum voluntarios motus, sine auxilio Dei nec prohiberi posse nec perfici.

Cap. 33. &
34. advers.
Collatorem.

Ex his perspicue intelligitur, quid sint illa virtutum semina quæ Cassianus docet omni animæ inesse naturaliter, beneficio Creatoris inserta. Non sunt enim aliud, quam illa sapius dicta naturalis possibilitas, sive libertas vo-

luntatis, quatenus post primi hominis prævaricationem tantillum pristinae integritatis illatum retinet, ut in sua potestate habeat credere, orare, & singularium virtutum inefficacia desideria seu voluntarios motus germinare, cum Adam eadem illa illæsâ libertate posset cuncta per se opera facere si vellet. Unde Prosper vocat *Naturalem affectum*, & Cassianus *Possibilitatem boni & scientiam boni*: quam negat *genus humanum*, vel ipsum Adam post prævaricationem amisisse: cavendumque docet ne ita ad Dominum omnia Sanctorum merita referamus, ut nihil nisi id quod malum atque perversum est, humane ascribamus natura. Sed ut jam ante monui Cassianus in fine Collationis putat non tantum illa quæ dixerat virtutum semina, sed ipsas etiam virtutes perfectissimas in eadem illa naturali libertate mansisse. Ex quo fit ut illum excessum reprehendendo Prosper dicat:

Iam non solum voluntatem boni (sicut ante juxta Massiliensium opinionem fecerat) sed etiam c. 23. possibilitatem libero ascribit arbitrio. Et infert sapius: tam incolumes ab eo dici esse omnium bonorum animas naturaliter, quam sunt primi hominis ante peccatum. Quam Cassiani opinionem etiam Faustus docet: nam quamvis etiam sapissime tantum fidem & orationem & quosdam bonos voluntatis affectus naturali libertati tribuit, aliquando tamen etiam integras virtutes, perfectamque justitiam à naturali arbitrio proficisci posse decernit. De quo vide quæ latius alibi diximus.

Massilienses non totam fidem, sed ejus solum initium & perseverantiam in hominis potestate constituunt: Et quid sit fidei initium. Nonnulla de perseverantia.

C A P V T X I V.

CÆTERUM de fide quam præcipue viribus humanis Massilienses assignare diximus, duo consideratione digna sunt. Primum est, quod non quamlibet fidem, sed solum initium ejus homini tribuant. Nam *fidei augmentum*, sicut & omnium virtutum *sanctam*, quæ postmodum à Deo impetrata conceditur divinæ gratiæ munus esse confitentur. Designat hoc Divus Prosper illis verbis: *Qui autem credituri sunt, quive in ea fide qua deinceps per Dei gratiam situranda mansuri sunt, præfuisse ante mundi constitutionem Deum.* Fidem enim jam existentem per gratiam juvari, nihil est aliud, quam ejus augmentum gratiæ reputari. Quod expressius Hilarius tradit: *Conveniens asserunt veritati, ut & eo merito quo voluerint & crederint à suo morbo se posse sanari, & ipsius fidei augmentum, & totius sanctitatis sue consequantur effectum.* Unde loca Scripturæ quibus fides ascribitur Deo, ad id, inquit, volunt valere ut adjuvetur qui capere

Epist. ad
August.

Ibid.

Ibid.

vellet, non ut etiam donetur ut velit reiectis alijs &c.

Ex quo colligitur Massilienses non nisi primam fidei inchoationem, quæ videlicet, ut Augustinus exponit, in *Christum credere capimus*, seu *primitus creditur*, reservare sibi: omne vero augmentum seu incrementum, seu supplementum ejus, ut Augustinus nominat, quo scilicet voluntas illa credendi crescendo roboretur, tribuere Deo. Neque enim solliciti erant de magnitudine virium libertatis, quas peccatum superstitibus reliquisset, sed hoc unum duntaxat ut primum illud volendi nolendique momentum & simplicissimus ille voluntatis flexus esset suus, non ab illa potenti ac discernente gratia tribuendus. Omnium enim postremis & imperfectissimis volendi actibus contenti erant, ut quoquo modo constitutiones illas alienas & quali fatales de sua propria voluntate, gratiæque vim potentissimam discernentis evaderent. Unde clare apud Hilarium